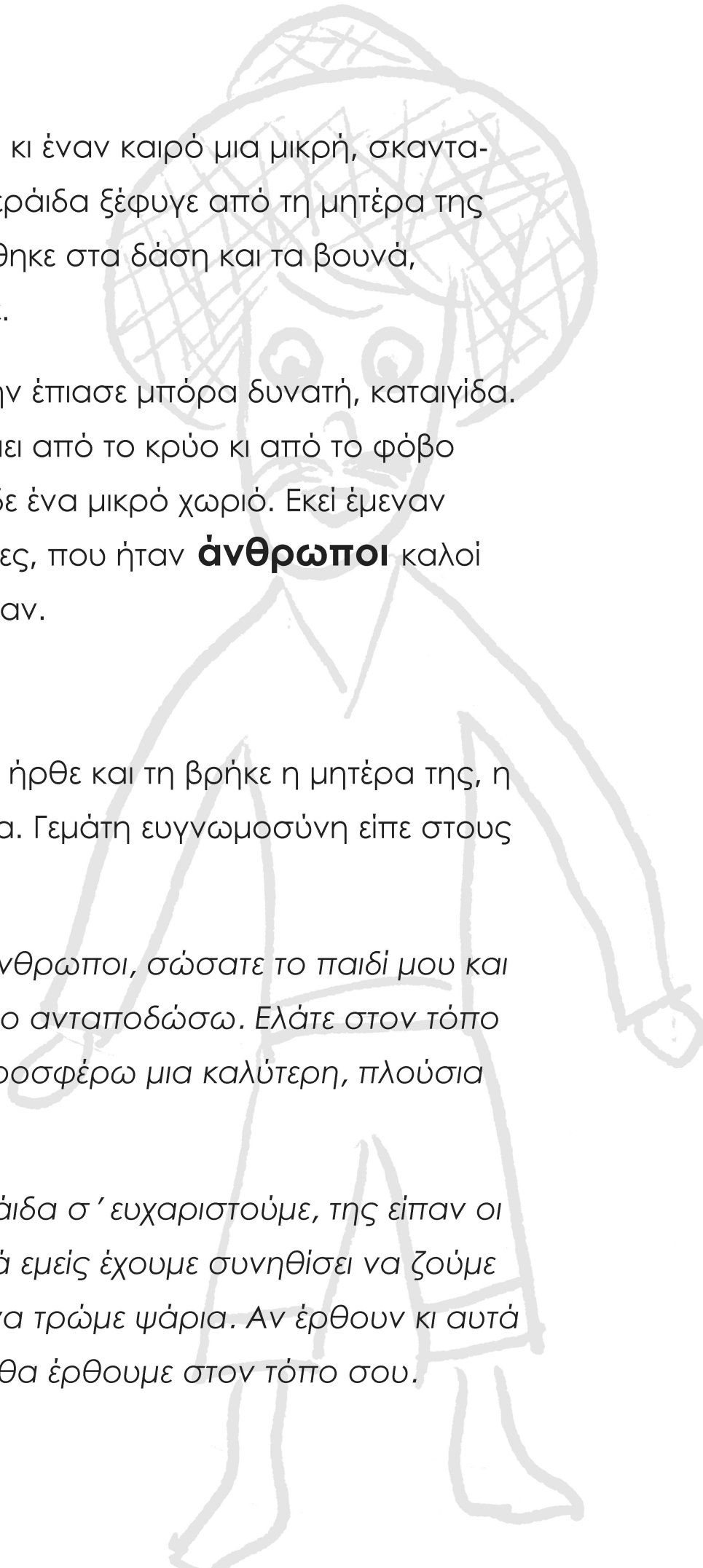

Φρόσω Χατόγλου

Η χαρούμενη αλυσίδα

Μια φορά κι έναν καιρό μια μικρή, σκανταλιάρικη νεράιδα ξέφυγε από τη μητέρα της και περιπλανήθηκε στα δάση και τα βουνά, ώσπου χάθηκε.

Νύχτωσε και την έπιασε μπόρα δυνατή, καταιγίδα. Άρχισε να τρέμει από το κρύο κι από το φόβο της, ώσπου είδε ένα μικρό χωριό. Εκεί έμεναν φτωχοί ψαράδες, που ήταν **άνθρωποι** καλοί και τη φρόντισαν.

Την άλλη μέρα ήρθε και τη βρήκε η μητέρα της, η μεγάλη νεράιδα. Γεμάτη ευγνωμοσύνη είπε στους ψαράδες:

— Καλοί μου άνθρωποι, σώσατε το παιδί μου και θέλω να σας το ανταποδώσω. Ελάτε στον τόπο μου να σας προσφέρω μια καλύτερη, πλούσια ζωή.

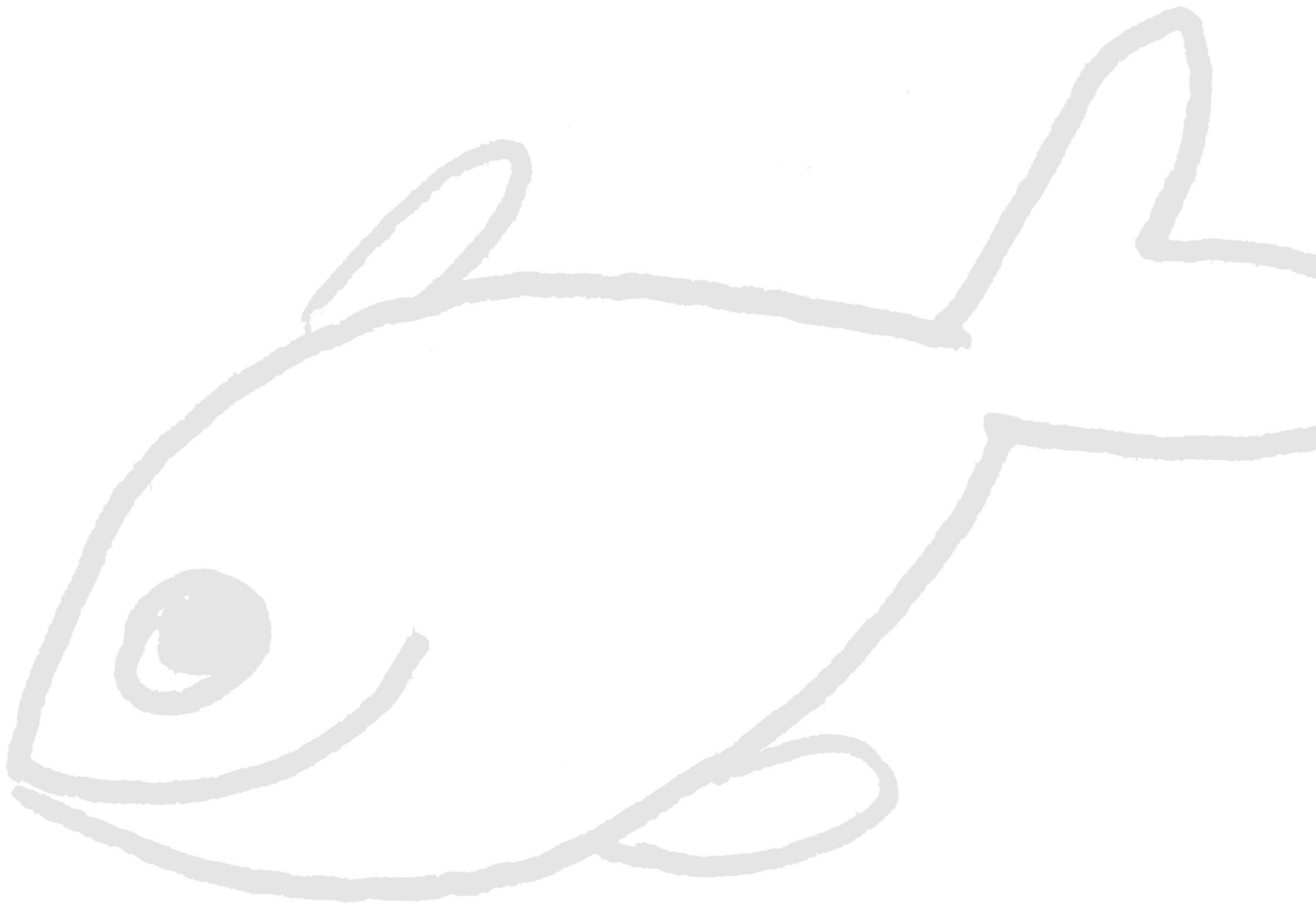
— Μεγάλη νεράιδα σ' ευχαριστούμε, της είπαν οι ψαράδες, αλλά εμείς έχουμε συνηθίσει να ζούμε στη λίμνη και να τρώμε ψάρια. Αν έρθουν κι αυτά μαζί μας, τότε θα έρθουμε στον τόπο σου.

Η μεγάλη νεράιδα τότε πήγε στη λίμνη και μίλησε στα **ψάρια**.

— Ψαράκια μου, θέλω να πάρω τους ανθρώπους στον τόπο μου. Αυτοί όμως χρειάζονται εσάς για να ζήσουν. Αν σας κάνω μια όμορφη λίμνη θα έρθετε κι εσείς;

— Μεγάλη νεράιδα, εμείς τρώμε βατραχάκια για να ζήσουμε. Αν έρθουν κι αυτά, τότε θα έρθουμε κι εμείς.

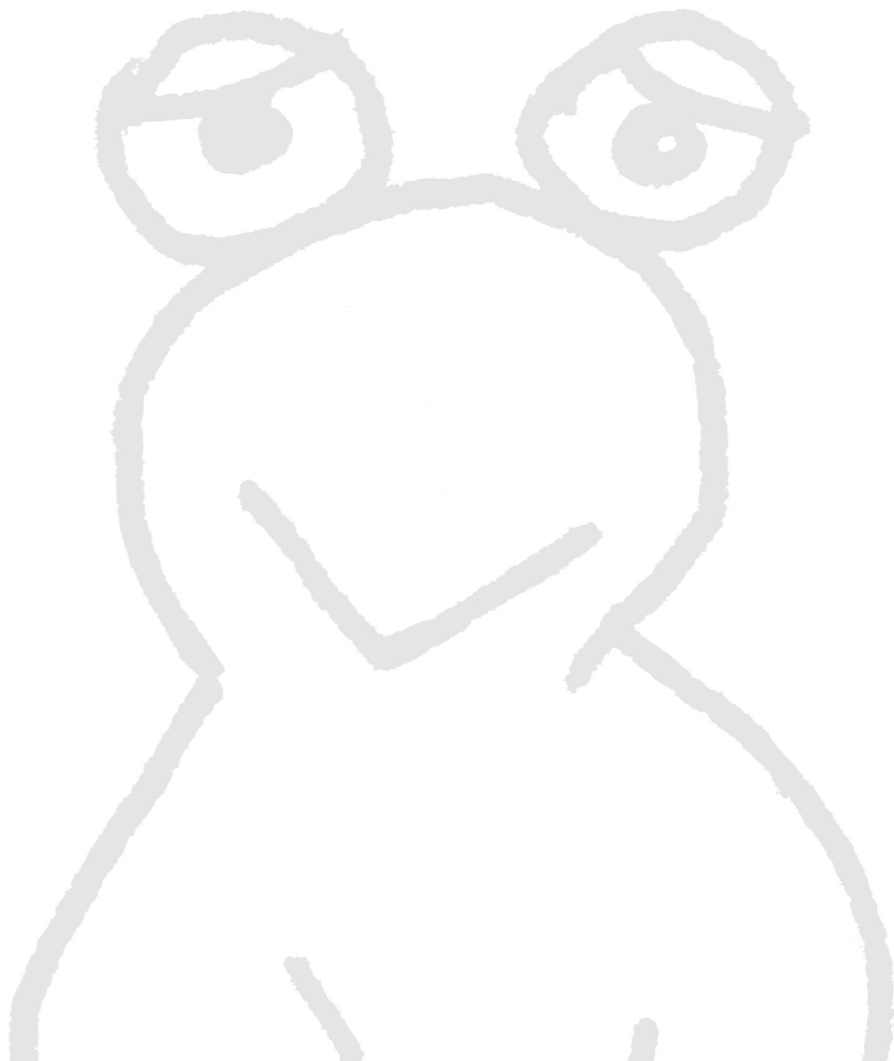

Πάει λοιπόν η νεράιδα στο βάλτο και βρίσκει τα
βατραχάκια.

— Βατραχάκια μου, θέλω να πάρω τους ανθρώ-
πους στον τόπο μου, όμως αυτοί χρειάζονται τα
ψάρια, και τα ψάρια χρειάζονται εσάς. Θέλετε να
έρθετε στον τόπο μου για να έρθουν και τα
ψάρια, για να έρθουν και οι άνθρωποι;

— Καλή μας νεράιδα, κουάξ-κουάξ, κόαξαν τα
βατράχια. Εμείς τρώμε αράχνες. Αν έρθουν
αυτές, τότε θα έρθουμε κι εμείς.

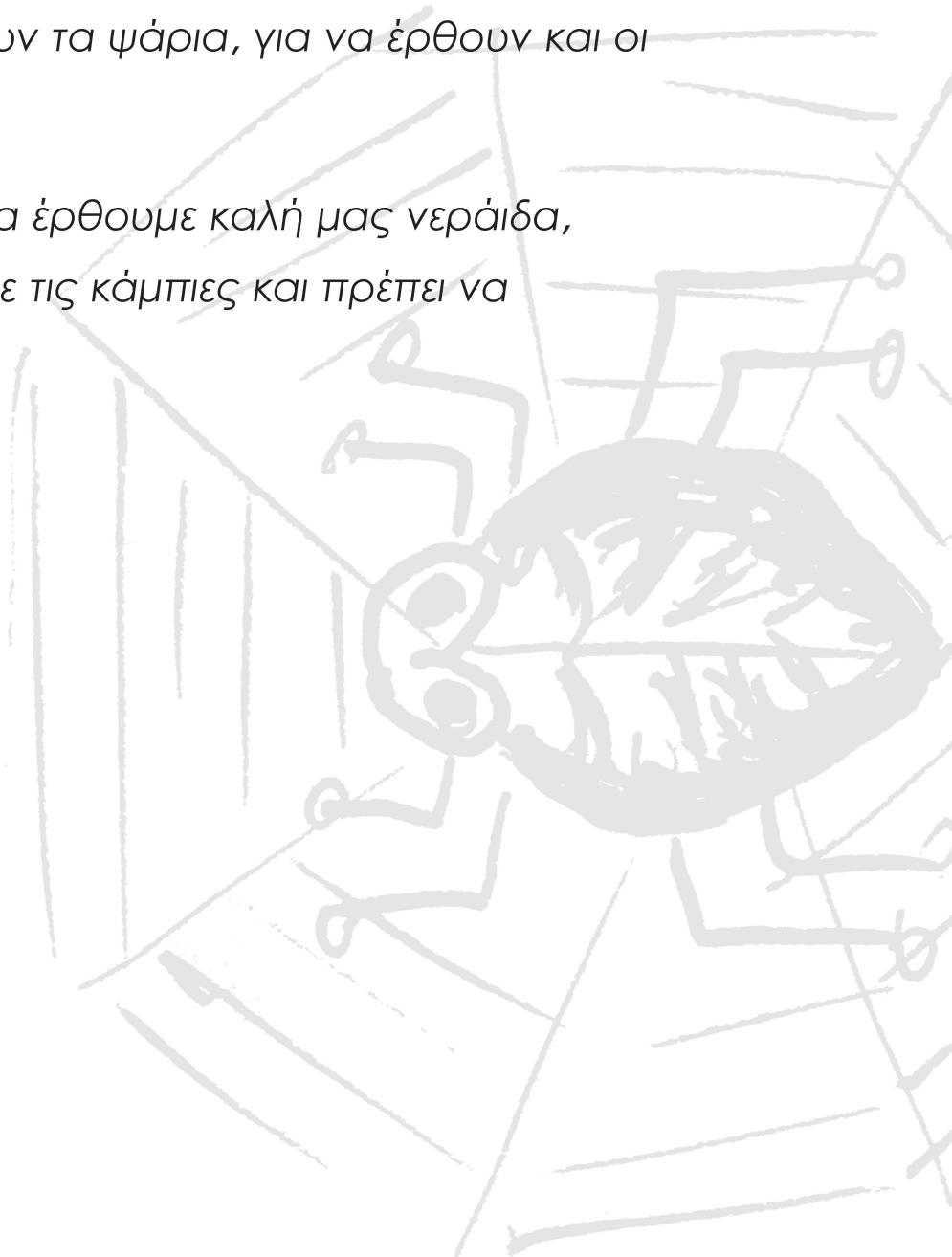

Ξεκινάει λοιπόν η νεράιδα να βρει τις **αράχνες**.

Τις βρίσκει στους θάμνους να υφαίνουν τους ιστούς τους.

— Μικρές μου αράχνες, θέλω να πάρω τους ανθρώπους στον τόπο μου, αλλά αυτοί χρειάζονται τα ψάρια και τα ψάρια χρειάζονται τα βατράχια και τα βατράχια χρειάζονται εσάς. Θέλετε να έρθετε στον τόπο μου για να έρθουν τα βατράχια, για να έρθουν τα ψάρια, για να έρθουν και οι άνθρωποι;

— Ευχαρίστως να έρθουμε καλή μας νεράιδα, αλλά εμείς τρώμε τις κάμπιες και πρέπει να έρθουν κι αυτές.

Τι να κάνει λοιπόν η νεράιδα; Πάει και βρίσκει τις **κάμπιες** να μασουλάνε τρυφερά φύλλα.

— Μικρούλες κάμπιες, θέλω να πάρω τους ανθρώπους στον τόπο μου. Αυτοί όμως χρειάζονται τα ψάρια, που χρειάζονται τα βατράχια, που χρειάζονται τις αράχνες, που κι αυτές χρειάζονται εσάς. Θέλετε λοιπόν να έρθετε στον τόπο μου, για να έρθουν οι αράχνες, για να έρθουν τα βατράχια, για να έρθουν τα ψάρια, για να έρθουν και οι άνθρωποι;

— Ευχαρίστως καλή μας νεράιδα να έρθουμε, είπαν ευγενικά οι κάμπιες, αλλά, όπως βλέπεις, εμείς τρώμε αυτά τα δέντρα. Αν έρθουν κι αυτά μαζί, τότε θα έρθουμε.

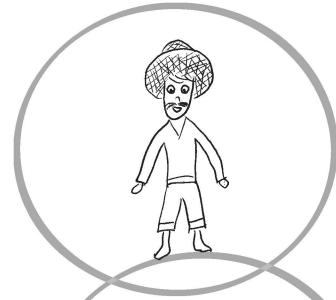
Αρχίζει τότε η μεγάλη νεράιδα να παρακαλάει τα **δέντρα**.

— Δέντρα μου όμορφα, θέλω να πάρω τους ανθρώπους στον τόπο μου. Όμως αυτοί χρειάζονται τα ψάρια, που χρειάζονται τα βατράχια, που χρειάζονται τις αράχνες, που χρειάζονται τις κάμπιες, που κι αυτές χρειάζονται εσάς. Θέλετε να έρθετε στον τόπο μου για να έρθουν οι κάμπιες, για να έρθουν οι αράχνες, για να έρθουν τα βατράχια, για να έρθουν τα ψάρια, για να έρθουν και οι άνθρωποι;

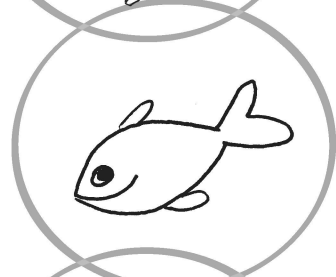
— Αχ, καλή μας νεράιδα, δε βλέπεις ότι εμείς έχουμε τις ρίζες μας στο χώμα βαθιά και δεν μετακινούμαστε; Όπου βρούμε ήλιο και νερό εκεί ριζώνουμε για πάντα.

Η μεγάλη νεράιδα έφυγε σκεφτική:

«Ο ..... »

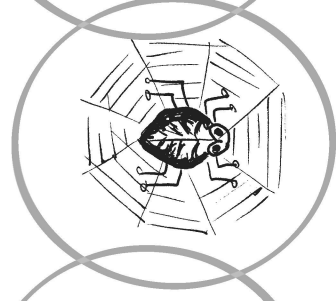
ζει με τα ..... »

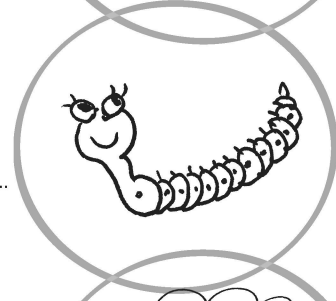
που ζουν με τους ..... »

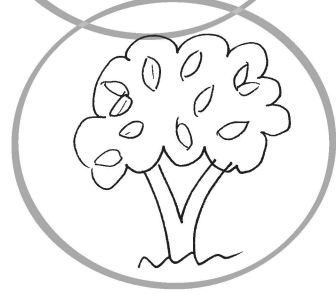
που ζουν με τις ..... »

που ζουν με τις ..... »

που ζουν με τα ..... »

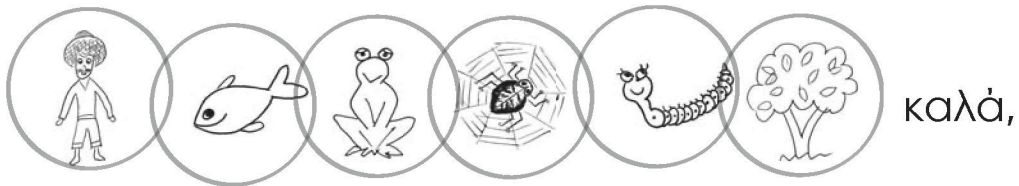
Η ζωή του ενός είναι δεμένη με τη ζωή του άλλου.
Σαν τους κρίκους μιας αλυσίδας! Αν φύγει ένας
θα διαλυθούν!»

Όταν έφτασε στο χωριό είπε στους ανθρώπους:

— Εδώ που ζείτε είστε όλοι ικανοποιημένοι. Έχει ο
καθένας ό,τι χρειάζεται. Δεν πρέπει να αλλάξετε
τόπο».

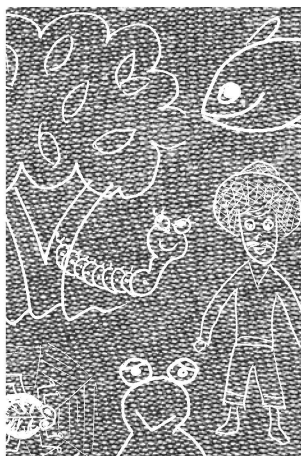
Πήρε από το χέρι την άτακτη νεραϊδούλα κι έφυ-
γαν.

Κι έζησαν

κι εμείς καλύτερα.

Τέλος

Κλειδού, Βροντάδος 822.00 Χίος
Τηλ, Fax :2271094478
e-mail: mail@kpe-chiou.chi.sch.gr

ΔΗΜΟΣ
ΧΙΟΥ